

Adrien zavře dveře a dlouho jen tak stojí opřený o dřevěnou desku stolu a prohlíží si svoje plakáty. Na jedné straně výjev s Batmanem, na druhé obraz od Picassa, dokonalého muže a dokonalého malíře. Toho Picassa dostal minulé léto od Marion.

Pohledem spočine na hromadě špinavého oblečení pod postelí a zaházeném pracovním stole plném tub s barvami. Posadí se na židli a automaticky vezme do rukou román, který jim zadal přečíst profesor francouzštiny, *Cesta kolem světa za 80 dní* od Julese Vernea. Na obálce je horkovzdušný balon, z jeho koše se se vším vypětím natahuje člověk po druhé osobě, která máchá nohama do prázdna nad zemí.

Adrien se rozhodne, že se Franckovi pomstí prostřednictvím kresby. Vezme si čistý papír a vztekle se pustí do obkreslování tahů obrázku – začíná zaoblením balonu, pak znázorní sám sebe uvnitř s cylindrem na hlavě, stejným, jako má postavička z knihy. Namísto druhé osoby nakreslí Marion, kterou se snaží vyrvat ze země a dostat do koše. S potutelným úsměvem na rtech skicuje siluetu Francka, je úplně dole na zemi a na hlavu mu padá obrovský pytel s pískem, který se utrhł z koše balonu.

Nejdřív si namaluje spokojený úsměv. Jakmile ale kresbu dokončí, výraz Marionina obličeje mu přijde natolik skutečný, že raději list papíru otočí, aby se na ni nemusel dívat.

Najednou mu v kapse zavibruje mobil. Vystřelí po něm, přitom převrhne tužky a smete papíry ze stolu. Esemeska. Bude od Marion?

Upozorňujeme vás, že brzy překročíte povolený měsíční limit 150 SMS zpráv.

Super.

A teď bude muset napsat přáníčka, protože pokud to neudělá, máma mu s tím nedá pokoj. Vždycky si přála, aby se víc spřátelil s bratrancem z tátovy strany, říká, že kvůli tomu rozvodu hrozí, že spolu úplně ztratí kontakt a byla by to škoda. Adrienovi nedochází, jakou škodu by mu mohlo způsobit, kdyby ztratil kontakt s bratrancem jako Hadrien Lerac, je to jen takový malý náfuka... Popadne první list papíru, který mu přijde pod ruku, a začíná psát. Mají téměř stejná jména, nikdy si ale nerozuměli.

Milej bratránku,

přeju ti šťastnej novej rok.

Jak se máš od minulejch letních prázdnin? Bylo to tenkrát naposled, co jsme se setkali u jezera, byl jsem tam já i táta.

Co se mě týká...

Přemýšlí, co by napsal.

... jde to. Chodím teď s Marion, pamatuješ tu moc hezkou holku, o který jsem ti vyprávěl před dvěma roky.

Není to pravda, bratraci Hadrienovi to ale nebude vadit a už i to je malé vítězství.

Ve škole je všechno dobrý, navíc jsem nejlepší ve třídě.

Ani tohle není pravda, Hadrien se ale vždycky chlubí svými skvělými známkami a alespoň ho tím našťve.

Máma se má skvěle, měl bys ji vidět, má novejši účes a super jí to sekne.

Tak tohle se mu taky líbit nebude, Hadrienova máma o své vlasy nepečuje a on se za ni stydí.

Posílám pozdravy, Adrien.

Vůbec si nevšiml, že použil papír, na který před chvílí namaloval kresbu s balonem. Složí list a vloží jej do obálky. Bratránkovi nemusí kupovat přáníčko s nějakým hezkým obrázkem.

Corbeny odsud není dál než dvacet kilometrů, a přesto se viděli za celý život jen dvakrát. Nedá se říct, že by s těmito příbuznými měli dobré vztahy...

Hodí na sebe kabát a vyrazí do opuštěné ulice. Nejbližší poštovní schránka je deset minut chůze po hlavní, takže než tam dorazí, určitě stihne promrznout na kost. Klepe se zimou, potáhne si límec nahoru a v tu chvíli si s údivem všimne, že přímo před jejich domem nainstalovali poštovní schránku. To je zvláštní, musí být úplně nová. Vlastně by klidně přísahal, že tady ještě před chvílí nebyla. A co je ještě zvláštnější, vypadá trochu staromódně a její okraje jsou pěkně zarezlé. Navíc je modrá místo typické žluté...

Každopádně je ale správně označená nápisem „POŠTA“ a jsou na ní i hodiny, kdy se vybírá. Koneckonců, říká si a pokrčí při tom rameny, skvěle se mu to hodí a nemusí se táhnout až k hlavní ulici.

Strčí do ní obálku a vrátí se do tepla domova.

Kapitola 4

3. ledna 1914

„Hej! Hadriene!“

Mladík se otočí, aby zjistil, kdo na něj volá. Je to pošťák. V plné rychlosti se vyšvihne na své dvoukolové vozítko a projede ulicí okolo něj směrem ke Craonne. Hadrien by taky moc rád měl takové kolo, ale stojí tolik, že si o něm může jen nechat zdát. Možná si jej bude moct dovolit potom, až si díky studiím najde dobré zaměstnání s vysokým platem.

„Nechal jsem ti u mámy poštu!“ volá na něj, už je téměř na konci ulice. „Spěchám, ve čtyři se vyzvedávají zásilky a jedu pozdě!“

„Došlo mi další číslo časopisu?“

Pošťák už je ovšem příliš daleko. No, co jiného by mu tady mohl nechat. I když bylo v pátek volno, v sobotu ráno už by tady *Ilustrák* klidně mohl být! V Corbeny pošťák chodí ráno a večer. Většina lidí si hodně píše dopisy, mají předplacené noviny a časopisy. Hadrien slyšel o zvláštním stroji, který funguje na elektřinu a umožňuje lidem spolu mluvit na velké vzdálenosti, prý se mu říká *telefon*. Pošťák tvrdí, že jednoho dne jej všichni budou mít u sebe doma a poštu už nebudou potřebovat. Než se tak stane, budou si ale stále denně posílat hromady dopisů.

Staví se doma, aby si vyzvedl časopis, velkými kroky dospívajícího kluka stoupá nahoru ulicí. Cestou dožene svou starší sestru. Vyčerpaná táhne dva těžké koše plné brambor.

„U tety Jeannette jsou ještě další. Stav se u ní!“

„Lucienne! Mám ještě nějaké úkoly do školy!“

„A to mě necháš, abych se pro ně ještě vracela?“

„Není to moje práce, ale tvoje!“

„Mám si o tom promluvit s otcem?“

Hadrienův výraz vypovídá o utržené porážce. Jasně že ne, nestojí o to, aby to ta otrava napráskala otcí. Aby dostal výprask? Ne, děkuji!

Mladík se tedy otočí, i když se mu to vůbec nelíbí. Zimní oblohu už začínají spalovat večerní červánky, když dorazí k domu se střechou pokrytou sněhem. Zaklepe na těžké dřevěné dveře, a jakmile je teta doširoka otevře, ovane jej teplo vytopeného příbytku. Je drobná a zavalitá, její tvář se podobá žíhanému jablku, jak je zvrásněná, a přestože ji provází zvláštní pověst, je to ta nejmilejší osoba, jakou Hadrien zná. Zůstala starou pannou, což je docela vzácné, umí číst, a dokonce zná i latinu, což je ještě vzácnější! Její domeček je miniaturní a nachází se v něm tolik krámů jako v Hadrienově pokoji: suché kytky na parapetech, na stole uprostřed místnosti se hromadí lahve a krabice a na komodě se kupí knihy. Teta Jeannette tráví čas výrobou bylinných čajů a lektvarů z různých rostlin pro vesničany, pomáhá ženám při porodu a ulevuje jim od bolestí, když si přivodí vážné popáleniny. Přestože má jenom malou zahrádku a jedinou kozu, nikdy netrpí nedostatkem, protože jí lidé za služby platí v naturáliích. Králík, vajíčka, salát... Má vše, co potřebuje.

Jak jeho otec umí být lakomý, tak ona umí být štedrá. Teta jim nedala dva, ale dokonce čtyři koše.

„Je neuvěřitelné, jak jsi vyrostl! Tady, vem si ještě dva, jinak kluk jako ty nikdy nebude mít dostatek živin.“

„Jak to děláte, že se vám rodí tolik brambor? Máte tak malou zahrádku!“

„Mám, co je třeba, když je to třeba!“ mrkne na něj.

Hadrien vyrazí zpět na cestu k domovu, naložený jak mula, do dlaní se mu zařezává proutěné držadlo. Zajímalo by ho, jestli teta Jeannette používá svoje kouzla také na brambory. Dívá se na ně, jestli se náhodou nezačnou blýskat, jsou to ale úplně obyčejné brambory, a tak si připadá trochu hloupě. Pokud je jeho teta čarodějka, nepoužívá svoje kouzla k tomu, aby se jí třpytily brambory! Konečně je doma, ztěžka odloží koše na prostorný kuchyňský stůl. Jeho mladší sestřička Marthe tluče máslo a snaží se držet rytmus. Když jej vidí přicházet, zastaví se a mlsně zakouří očima. Je buclatá, ráda hoduje na gratinovaných bramborech od mámy s výtečnou hustou smetanou, na kterou má matka svůj tajný recept. Marthe oddechuje, tváře zarudlé, kučery blondatých vlasů se jí lepí na široké zpocené čelo. Hadrien svou mladší sestřičku zbožňuje, připadá mu moc krásná a milá, to Lucienne je prudká a nemá žádný šarm. Stejná je i její povaha, Lucienne umí až příliš dobře využívat svou pozici prvorozené dcery, aby mohla Hadrienovi rozkazovat. Od doby, co ji přerostl výškou, se vybíjí na Marthe, která bývá nejčastější obětí jejích nálad.

Náhle do dveří vrazí otec a střelí po Hadrienovi pohledem.

„Jak dlouho ti to ještě bude trvat? Čekaj na tebe krávy s dojením. Copak je neslyšíš?“

„Ale Lucienne přece...“ protestuje Hadrien před svou sestrou, která nehne brvou, aby ho podpořila.

„Tsss... To ses zase někde vláčel s tou svou kamarádkou Simone?“

„Marceli,“ zasáhne do rozhovoru matka, která schází dolů po schodišti, „vidíš přece, že byl pomoct Lucienne s nošením brambor!“

„Mno, dobrá.“

„A přišla mu pošta, tak mu dopřej, aby se na ni alespoň podíval, než ho zase pošleš ven.“

Otec mručí, ale ukáže na dopis na kredenci. Mladší sestřička Marthe po listu chňapne, aby mu jej podala, jako by na tuhle příležitost čekala od doby, kdy listonoš dopis přinesl. Nutno přiznat, že taková chvíle se nenaskýtá často!

„Co je to?“ vyzvídá.

„Je to přání,“ odpovídá Hadrien. „Někdo jej poslal z Lao-nu. Nemůžu ale přečíst jméno. A známka je taky hodně zvláštní.“

„Kdopak by mohl psát, navíc tobě?“ táže se otec.

Pak se otočí k matce.

„Někdo z tvój rodiny?“

„Adresovaný je na Hadriena Leraca, to bylo moje příjmení za svobodna. Naštěstí je ve vsi Hadrien jen jeden a pošťák si vzpomněl na nás, jinak by dopis nikdy nedošel. Musí být od Théodora, to je nejstarší syn mojí sestry Béatrice. Měl bys mu odpovědět. Hadriene, je to tvá povinnost a je to důležité.“

„A kdo mi pomůže podojit dobytek?“ zavrčí otec.

„Lucienne půjde s tebou a Marthe mi pomůže u vaření,“ odpoví mu matka, namítání nejstarší dcery si nevšímá.

„Potřebuju ho na statku, Louise, nemůžeš pro něj pořád hledat nějaký výmluvy!“

„Sestra k nám vždycky byla velice štedrá, to ona nám posílá oblečení, je to ta nejmenší věc poděkovat, že na nás myslí. A pak, měla bych radost, kdyby si s Théodoreem vyměňoval dopisy, je to skvělá příležitost, jak si procvičit psaní.“

„Protože mu to pomůže obstarat statek? Podívej se na mě, já se bez takovejch věcí obejdu!“

Hadrien zavrtí hlavou, na otce se ani nepodívá. On do školy nikdy nechodil. Dokonce ani neumí číst! Snaží se proto pohledem najít matku, její spiklenecký úsměv ho hřeje u srdce. Nabídla mu tím skvělou příležitost, jak si pěkně v klidu udělat úkoly, už zase! Nejdřív odepíše, aby se zbavil nechtěné povinnosti. Rodina jeho matky je daleko líp situovaná a má chování na úrovni. Jsou to vzdělaní měšťáci. Vůbec netuší, jak na ten náhlý a neočekávaný projev zájmu zareagovat. Znovu a pozorněji zkoumá obálku se známkou. Vypadá nově a docela zvláště. Je na ní obraz od malíře, kterého vůbec nezná. Nějaký Braque. A na zadní straně vůbec není Théodorovo jméno, píše mu nějaký Adrien. Adrien Lerac. Název ulice Jeana Jaurèse mu cosi připomíná, ale nemůže si vzpomenout. Každopádně mu ale připadá divné, že jeho křestní jméno zní téměř stejně. Nemůže to být třeba nějaký jiný bratranec, kterého nezná? Vytáhne dopis z obálky, aby si ověřil, jestli má pravdu.

Milej bratránku,

přeju ti šťastnej novej rok.

Jak se máš od minulejch letních prázdnin? Bylo to tenkrát naposled, co jsme se setkali u jezera, byl jsem tam já i táta.

Co se mě týká...

Jasně! To musí být syn strýce Paula, mladšího bratra jeho matky! Potkali se minulý rok u jezera Ailette. Otec bručel, protože přišel o celý pracovní den v době, kdy se blížila sklizeň, ale alespoň si užili spoustu legrace. Vzpomíná si na svůj směšný plavací úbor, vypadal jako bílé dupačky s modrými

pruhy. Co bylo ale ještě zvláštnější, byl přesvědčený, že se jeho bratranec jmenuje Antoine. On vůbec nebyl ten typ, který by neměl dobrou paměť na křestní jména. Jak mohl zapomenout, že to byl Adrien?

A kdo je to ta Marion, o které mu píše? V dopise stojí, *chodím*, a aniž by se musel snažit o hlubší pochopení toho slova, odhadoval, že se jedná o jeho lásku. *Nejlepší ve třídě...* no, dobře, trochu se chlubit, na tom není nic až tak špatného... Ale tohle? Jeho matce to *super sekne*? No, tím líp pro něj... To je ale nestyda! Neumí mluvit, píše jako čuně a ještě si splete jméno na obálce.

Hadrien vytáhne ze školní brašny inkoustové pero, namočí jej do kalamáře a pustí se do psaní. Pečlivě přitom tvaruje zdobné smyčky a bříška písmen. On tedy nebude psát jako nějaké selátko.

Milý Adriene,

i Tobě přeji šťastný nový rok. I já se mám vcelku dobře. Už sedmý rok po sobě bych měl obdržet ocenění za skvělé studijní výsledky.

Prásk, spíš tak jednu do zubů, bratráčku.

Rodina si mě díky tomu váží...

Vůbec to není pravda, ale Adrien to tak bude vnímat!

... a i moje blízká přítelkyně Simone. Rád bych Ti ji představil, jistě bys shledal, že má plno šarmu. Nemusí se strojit jako lidé z města, aby jí to slušelo.

A máš to!

Doufám, že se brzy setkáme, protože příští rok bych měl nastoupit na laonské lyceum.

To se ovšem stane jedině v případě, že bude mít dostatečně dobré známky, aby mu udělili stipendium, a samozřejmě jedině v případě, že mu otec dá své svolení...

Budeš mě muset naučit městskou mluvu. Tvůj jazyk se mi zdá opravdu zvláštní.

Hadrien doufá, že se mu nebude vysmívat, mluví přece výtečnou francouzštinou! Co například znamená to *super*? V Corbeny ještě takový výraz nikdy nezaslechl!

Srdečně Tě zdraví
Hadrien

Když se otec vrátí z chlěva, Hadrien už má dopis přepsaný na jemný papír tenký jako cibulová slupka. Podává list otci, který si ho změří podezřívavým výrazem.

„Byl jsi alespoň slušný? Nenadělal jsi tam chyby?“

Stejně by je ani neviděl, pomyslí si Hadrien. Ten nevzdělanec! Jestli nechce být za hlupáka, nezbyvá mu nic jiného než se naučit číst.

Vyjde z domu, aby zašel na poštu ve vesnici, v tu chvíli si ale povšimne nové žluté poštovní schránky, kterou někdo namontoval přímo naproti jejich domu. Ta nevšední barva jej překvapila. Obvykle bývají modré. Pokrčí rameny a obálku

vhodí do schránky. Možná je to nový typ schránky, možná jsou všechny schránky ve městě už dávno žluté.

Až ve chvíli, kdy si dělá pořádek ve věcech, si všimne nádherné kresby horkovzdušného balonu na zadní straně listu od Adriena. Je tak krásně načrtnutá, že ho určitě musel vidět naživo! Jsou tam nějaké postavičky, zábavný klaun, který dostal ránu do hlavy od pytle s pískem, krásná dívka oblečená do kalhot a nějaký boháč v cylindru. Nejvíce ho ale zaujal horkovzdušný balon... A je tak pěkný, tak přesně vykreslený do nejmenších detailů, Hadrien si jej prohlíží, dokud nad papírem neusne. Je trochu otrava, ten jeho bratranec z města, ale kreslit umí opravdu skvěle.